

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/39/2016
Identifikačné číslo spisu:	7111216334
Dátum vydania rozhodnutia:	18.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7111216334.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: GSoft - Consulting, spol. s r.o., so sídlom Súkennícka 24, 821 09 Bratislava, IČO: 36 281 581, právne zastúpeného advokátska kancelária ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771, konajúca advokátom JUDr. Pavlom Vašom, proti žalovanému: CADIS, s.r.o., so sídlom Biskupická 18, 821 06 Bratislava, IČO: 35 682 639, právne zastúpenému advokátska kancelária Mojžiš a partneri, s.r.o., so sídlom Sasinková 10, 811 08 Bratislava, IČO: 35 892 994 o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31Cb/49/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/89/2015-1957 z dňa 30. októbra 2015, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 31Cb/49/2011-1884 z dňa 9. februára 2015 žalobu zamietol, žalovanému priznal náhradu trov konania a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy štátu. Právne vec posúdil podľa ustanovení zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej aj AZ) a podľa ustanovení § 261 ods. 1, § 269 ods. 2, § 272 ods. 1, § 420 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka. Žalobca sa domáhal v konaní zákazu nakladania žalovaného s počítačovým programom Edo - View, uloženia povinnosti tento odinštalovať/vymazať zo všetkých počítačov žalovaného, a nahradiť žalobcovi škodu vo výške 8.316,- eur za porušenie práv duševného vlastníctva.

2 Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie najskôr skúmal aktívnu legitímáciu žalobcu, ktorú tento odvodzoval od Licenčnej zmluvy č. 1/2006-eci a z titulu udeleného súhlasu na používanie počítačového programu Edo - View v neobmedzenom rozsahu. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že Licenčnú zmluvu č. 1/2006 - eci uzatvoril Q. S. ako živnostník - poskytovateľ licencie a žalobca GSoft-Consulting spol. s r.o. ako nadobúdateľ licencie dňa 22.3.2006, pričom poskytovateľ licencie

udelil nadobúdateľovi licenciú výhradnú, rozsahom neobmedzenú, na dobu neurčitú, s trvalým a neobmedzeným právom na poskytnutie sublicencií tretím osobám. Odovzdávací protokol č. 1/2006-eci zo dňa 24.3.2006 podpísal Q. S. a N. U., predmetom odovzdania bola inštalácia a dodávka zdrojového kódu predmetného softvéru - Edo - View.

3 Licenčnú zmluvu na Edo - View uzatvorili žalobca ako poskytovateľ licencie a spoločnosť KIS spol. s r.o. označená ako nadobúdateľ licencie dňa 1.5.2007, a to ako licenciú odplatnú, nevýhradnú, neprevoditeľnú a zároveň v rozsahu obmedzenom na predaj softvéru a jeho dokumentácie výlučne na území Slovenskej republiky, na dobu neurčitú a s právom na poskytnutie sublicencií výlučne zákazníkovi nadobúdateľa licencie v počte 300 ks kópií softvéru.

4 Keďže žalobca v žalobnom návrhu bližšie nešpecifikoval číselnú vývojovú verziu počítačového programu, ktorej sa má zákaz týkať, súd prvej inštancie mal za to, že sa má jednať o ochranu základnej vývojovej verzie tohto programu, teda skúmal, či základná vývojová verzia programu je totožná s tou, ktorá bola predmetom Licenčnej zmluvy č. 1/2006-eci zo dňa 22.3.2006. Dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že počítačový program nie je totožný s podobou počítačového programu v čase uzatvorenia Licenčnej zmluvy č. 1/2006-eci, čo vyplynulo aj z tvrdenia žalobcu, že počítačový program ako autorské dielo sa vyvíjal, dotváral a dopĺňal o ďalšie funkčnosti, čím vznikol nový počítačový program s novými vlastnosťami a funkčnosťami.

5 Súd prvej inštancie tak mal za preukázané, že program Edo - View z roku 2002 nie je identickým programom, ktorý bol predmetom Licenčnej zmluvy č. 1/2006-eci, a keďže sa žalobca domáha ochrany týkajúcej sa pôvodnej verzie počítačového programu Edo - View, nemá aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Vzhľadom na nedostatok tohto základného predpokladu pre uplatnenie nároku v konaní ďalej neskúmal žalovaným uplatnenú námietku premlčania a taktiež upustil od vykonania ďalšieho dokazovania a žalobu zamietol.

6 Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2Cob/89/2015-1957 zo dňa 30.10.2015 na základe odvolania žalobcu zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa stotožnil s odvolateľom, že keďže nie sú stanovené záväzné pravidlá pre označovanie jednotlivých vývojových verzii počítačového programu a žalobca sa domáha zákazu nakladania s počítačovým programom Edo - View, potom v súlade s jazykovým významom takejto formulácie je potrebné dospieť k záveru, že zákaz sa má týkať jeho akejkoľvek verzie. Ak súd prvého stupňa rozhodol na základe záveru, že žalobca žiada len ochranu základnej verzie počítačového programu, potom zúžil predmet konania, nekonal o uplatnenom nároku, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a jeho rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP.

7 Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný dňa 3.3.2016 dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Prípustnosť dovolania odôvodnil skutočnosťou, že v konaní došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Dôvodnosť dovolania videl v ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a písm. c/, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K vade podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP došlo tým, že súd najprv konal s iným zástupcom účastníka, ďalej že sa súd nezaoberal vyjadrením žalovaného k odvolaniu, ako aj že nie je v odôvodnení spomenuté, že mu toto vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo doručené. Dovolateľ tvrdí, že nakoľko uznesenie krajského súdu v odôvodnení neobsahuje vyjadrenie žalovaného, tak neobsahuje podstatnú a zákonom predpísanú náležitosť podľa § 157 ods. 2 OSP a rozhodnutie neobsahuje riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie. Podľa dovolateľa žalobca nemá práva k programu Edo - View a nemôže sa dovolávať toho, že disponuje výhradnou licenciou k počítačovému programu vo vývojovej verzii, ktorá bola predmetom licencie, a tiež k novovzniknutým verziám.

8 Žalobca k dovolaniu žalovaného podal vyjadrenie s tým, že dovolanie žalovaného nie je prípustné a dôvodné a žiadal, aby ho dovolací súd odmietol. Podľa žalobcu sa dovolateľovi neodňala možnosť konať pred súdom, keďže odvolací súd po nesprávnom doručení uznesenia pôvodnému právnomu zástupcovi

toto doručil dňa 8.2.2016 aj novému právnenému zástupcovi, v dôsledku čoho lehota na podanie dovolania začala žalovanému plynúť až týmto riadnym doručením. Ak žalovaný využil v tejto lehote svoje právo podať dovolanie (čo aj urobil) nemohlo pochybenie súdu pri prvom doručovaní uznesenia spôsobiť dovolateľom tvrdené právne následky odňatia možnosti konať pred súdom. Žalobca má za to, že chybou v písaní nemohlo dôjsť k takému postupu súdu, ktorým by sa žalovanému odňala možnosť konať pred súdom. Podľa žalobcu absenciou zmienky o vyjadrení žalovaného zo dňa 18.5.2015 k odvolaniu žalobcu v odôvodnení uznesenia nedošlo k takému postupu súdu, ktorým by bolo účastníkovi konania znemožnené konať pred súdom, nakoľko uvedené nie je možné ani považovať za postup súdu.

9 Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalovaného bolo podané na poštovú prepravu dňa 1. marca 2016 a doručené súdu prvej inštancie dňa 3. marca 2016 v zákonnej lehote na podanie dovolania.

10 Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

11 Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

12 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa na ňom začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

13 Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalovaného (ďalej aj „dovolateľ“) posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď bolo dovolanie podané a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

14 Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal dovolacie dôvody a podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

15 Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

16 Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v

ust. § 237 a § 239 OSP.

17 V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 OSP. Podľa § 239 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ OSP) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 OSP je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

18 Keďže dovolateľom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky niektorého z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP, jeho dovolanie podľa týchto ustanovení prípustné nie je.

19 Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 OSP. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 OSP. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 OSP, ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 OSP. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 OSP nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

20 Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ OSP netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

21 Žalovaný v dovolaní namietal, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. K tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku toho, že súd najprv konal s iným zástupcom účastníka, a taktiež, že sa súd s vyjadrením žalovaného k odvolaniu nezaoberal a ani neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, že mu toto vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo doručené. Vadu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP vidí v tom, že napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 OSP.

22 Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva (v zmysle § 18 OSP majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 OSP), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 OSP), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 OSP), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 OSP), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 OSP)).

23 Z úpravy odvolacieho konania vyplýva niekoľko možností, ako môže odvolací súd pri preskúvaní rozhodnutia súdu prvého stupňa rozhodnúť, pričom k zrušeniu rozhodnutia môže dôjsť výlučne v prípadoch upravených ustanovením § 221 OSP. Občianske súdne konanie stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania, môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil.

24 Vo veci prejednávanej odvolací súd po preskúmaní prvoinštančného rozhodnutia vrátil súdu prvého stupňa vec z dôvodu, že súd prvej inštalácie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd vyslovil, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní záver súdu prvej inštalácie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, a to s poukazom na nedostatočne vykonané dokazovanie ohľadom ustálenia podstaty uplatneného nároku s tým, že súd prvej inštalácie neopodstatnene zúžil predmet konania záverom o uplatnenej požiadavke ochrany len základnej verzie počítačového programu.

25 V kasačnom rozhodnutí vyslovený právny názor je vždy aplikovateľný len do tej miery, kým z vykonaného dokazovania nevyplývajú odlišné skutočnosti svedčiacie odklonu od už vysloveného právneho názoru. Najvyšší súd už vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/40/2009 z 5. novembra 2009), konštatoval, že pri viazanosti súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu zostáva dvojinstančnosť zachovaná, nakoľko účastník má po opätovnom rozhodnutí súdu prvého stupňa (po zrušení a vrátení jeho predchádzajúceho rozhodnutia) možnosť znovu ho napadnúť riadnym opravným prostriedkom na inštančne vyššom súde. Skutočnosť, že súd prvého stupňa je po zrušení a vrátení svojho predchádzajúceho rozhodnutia viazaný právnym názorom odvolacieho, je daná priamo zákonom, preto nemôže zakladať vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP tá okolnosť, že odvolací súd sám nezmenil rozhodnutie a vec pre procesné nedostatky vrátil súdu prvého stupňa. Pokiaľ odvolací súd posúdil nedostatky vo vykonanom dokazovaní a právnych záveroch súdu prvej inštalácie tak, že mu bránia vo veci rozhodnúť inak ako podľa ust. § 221 OSP zrušením veci, odvolací súd nemôže takéto jeho rozhodnutie považovať za vadu vedúcu k odňatiu možnosti konať pred súdom.

26 Tvrdené odňatie možnosti konať pred súdom tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo najskôr doručené pôvodnému právnemu zástupcovi žalovaného a až následne aktuálnemu právnemu zástupcovi, nemohla spôsobiť taký stav, ktorý by znamenal, že nesprávnym procesným postupom sa znemožnilo strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie bolo strane riadne doručené a lehota na podanie dovolania začala plynúť až doručením odvolacieho rozhodnutia k rukám riadneho právneho zástupcu strany, teda toto právo bolo strane zachované.

27 Námieta dovolateľ, že sa súd nezaoberal vyjadrením žalovaného k odvolaniu a že v odôvodnení nie je spomenuté, že mu toto vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo doručené, nemôže založiť prípustnosť dovolania z dôvodu, že takýto procesný postup viedol k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. To, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd výslovne nepoukázal na to, že mu bola určitá písomnosť doručená neznamená, že sa s ňou pri preskúvaní prvoinštančného rozhodnutia nezaoberal. Z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo súdu prvej inštalácie doručené dňa 19.05.2015 a spis bol následne dňa 28.05.2015 expedovaný odvolaciemu súdu. Je teda zjavné, že odvolací súd mal toto vyjadrenie k dispozícii a oboznámil sa s ním, keďže rozhodol až dňa 30.10.2015. To, že v odôvodnení svojho rozhodnutia, navyše zrušujúceho, existenciu takéhoto podania nespomenul, nezakladá nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia. Keďže odvolací súd svojím rozhodnutím zrušil rozhodnutie súdu prvej inštalácie, žalobca bude mať možnosť v ďalšom konaní predniesť pred súdom všetky námietky, ktoré považuje za podstatné vo vzťahu k veci a nariadenému

ďalšiemu dokazovaniu.

28 Aj v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu nemusí súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky a námietky strán v konaní, navyše za situácie, že súd rozhoduje o odvolacích námietkach a má prioritne povinnosť vyjadriť sa k nim. Taktiež podľa konštantnej judikatúry ESĽP dostatočné odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad. (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu viac rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010).

29 Namietaná arbitrárnosť rozhodnutia spočívajúca v nedostatku odôvodnenia nemôžu založiť vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, keďže z obsahu rozhodnutia vyplýva rozsah nariadeného ďalšieho dokazovania a určený postup pre súd prvého stupňa.

30 Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie (viď R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia (len) za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď viaceré rozhodnutia ústavného súdu, napríklad sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

31 Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“.

32 Vzhľadom na pretrvávajúcu nejednotnosť nazerania senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky procesné dôsledky nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu bolo na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP. Najvyšší súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie.

33 Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalovaného.

34 Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 239 OSP prípustné, nepreukázaná bola tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP, dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

35 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Dovolací súd nerozhoduje o vrátení zaplateného súdneho poplatku za dovolanie podľa § 11 v spojení s ust. § 12 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení.

36 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.